

Ο ΜΠΟΡΝΤΙΓΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΦΑΡΣΑ

Ο φιλελευθερισμός προσδιόρισε τον ρόλο του ως νόμιμος κληρονόμος του Θεού όταν διακήρυξε την ιερότητα του ατόμου -ενός ατόμου το οποίο είναι ένα εντελώς αυτόνομο φάντασμα που πλανάται πάνω από τον κόσμο. Όλα αυτά τα φαντάσματα, που είναι προικισμένα με θεία ισότητα, αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο από το θεσπέσιο φάντασμα της φιλελεύθερης δημοκρατίας!

Η αστική τάξη κατέδειξε την ανικανότητά της να σκοτώσει τον Θεό όταν ο Ροβεσπιέρος ανακήρυξε «Θεά του Λόγου» την Τερέζ Μομορό¹. Οι καινούργιοι «κοσμικοί ιερείς» με τις συνταγματικές τους βίβλους κηρύττουν την λατρεία του ακρωτηριασμένου Θεού του «φιλελευθερισμού». Οι ανόητοι αυτοί κοσμικοί ευαγγελιστές διακηρύσσουν παντού ότι η άποψη της πλειοψηφίας -μιας πλειοψηφίας αποτελούμενης από τρομακτικές οντότητες που είναι χωρισμένες από τον υλικό κόσμο- είναι η απόλυτη αλήθεια.

Το δημοκρατικό ψεύδος βασίζεται στην παρανόηση ότι μια κοινωνία που αποτελείται από ανταγωνιζόμενες τάξεις εναρμονίζεται από ένα υπέρτατο συμφέρον. Για τον φιλελεύθερο δημοκράτη η ψήφος του εξαντλημένου εργάτη, του πλούσιου καπιταλιστή και του άστεγου λούμπεν είναι η ίδια: καθένας είναι ένα στοιχείο χωρισμένο από την υλική πραγματικότητα, ο καθένας διαθέτει τις ίδιες

¹ Πρόκειται μάλλον για την Σοφί Μομορό, σύζυγο του Αντουάν Φρανσουά Μομορό (1756-1794), ενός τυπογράφου που έπαιξε προεξάρχοντα ρόλο στην Γαλλική Επανάσταση και συμμετείχε στην άκρα αριστερά της επαναστατικής παράταξης. Στο πλαίσιο της εκστρατείας αποχριστιανοποίησης και της αντικατάστασης του χριστιανισμού από την λατρεία της λογικής, η κυβέρνηση των Ιακωβίνων διοργάνωσε στις 10 Νοεμβρίου 1793 στον ναό της Παναγίας των Παρισίων, ο οποίος αφιερώθηκε στην Λογική, την Γιορτή της Ελευθερίας, στην οποία η Μομορό έπαιξε τον ρόλο της Θεάς του Λόγου κατά την διάρκεια της τελετής. (Σ.τ.Μ.)

διανοητικές ικανότητες και, το σπουδαιότερο, όμοιο είναι και το συμφέρον του καθενός.

Δεν αποτελεί έκπληξη για κανέναν το γεγονός ότι η οικονομική ισχύς ισούται με ιδεολογική ισχύ. Από τις απαρχές του πολιτισμού η κυρίαρχη ιδεολογία εξυπηρετούσε την άρχουσα τάξη. Ο Θεός εξυπηρετούσε την μοναρχία με τα «θεία δικαιώματα» των βασιλιάδων και σήμερα η κυρίαρχη ιδεολογία εξυπηρετεί τα «θεία δικαιώματα» των καπιταλιστών. Οι κοινωνίες πάντοτε προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν τον τρόπο ύπαρξής τους και ο τρόπος ύπαρξής τους θεμελιώνεται πάντοτε σε αυτούς που έχουν την οικονομική εξουσία. Είναι γελοίο να φρονούμε ότι άνθρωποι που μεγάλωσαν με την τηλεόραση, το σχολείο, την εργασιακή ηθική, την εκκλησία και την οικογένεια θα έχουν αυτόνομη και ανεξάρτητη γνώμη. Απεναντίας, έχουν, τουλάχιστον σε γενικές γραμμές, τις κυρίαρχες αντιλήψεις, οι οποίες είναι βαθιά ριζωμένες στον τρόπο με τον οποίο η κοινωνία είναι δομημένη.

Χρησιμοποιώ την παρομοίωση του «φαντάσματος», επειδή ο αφελής φιλελεύθερος δημοκράτης προβάλλει έναν εξιδανικευμένο άνθρωπο, ανεξάρτητο από τον κόσμο, έναν εξιδανικευμένο άνθρωπο ο οποίος δεν υπόκειται στις κυρίαρχες αντιλήψεις, ενώ αντιθέτως οι κυρίαρχες αντιλήψεις θα βρίσκονται πάντοτε στην υπηρεσία της κυρίαρχης τάξης, εκτός κι αν η διαδικασία της κοινωνικής αποσύνθεσης πυροδοτήσει μια επανάσταση.

Ο φαύλος κύκλος της ιδεολογικής κυριαρχίας διαρρηγνύεται όταν μια κοινωνία δεν μπορεί πια να δικαιολογήσει την ύπαρξή της. Τούτο συμβαίνει όταν η κοινωνική αποσύνθεση έχει προχωρήσει πολύ και όταν ο ταξικός πόλεμος έχει κηρυχθεί ανοιχτά. Όταν μια κοινωνία δεν μπορεί να δικαιολογήσει πλέον τον εαυτό της, τότε η άρχουσα τάξη προσφεύγει πάντα στους πιο φρικτούς τρόπους για να διασφαλίσει την κυριαρχία της. Το δημοκρατικό ψεύδος χάνει την αξιοπιστία του όταν οι σφαίρες χτυπούν την καρδιά ενός Φερέρ². Μάρτυρές μου ο Πορφύριο Ντίας³ και ο Φρανθίσκο Φράνκο.

² Φρανθίσκο Φερέρ ι Γκούαρδια (Francisco Ferrer y Guardia, 1859-1909): Ισπανός αναρχικός αγωνιστής και παιδαγωγός, γνωστός για το έργο του «Η κατα-

Οι άνθρωποι που «φέρνουν έναν καινούργιο κόσμο μέσα στις καρδιές τους»⁴ δεν μπορούν να εξαρτώνται από την γνώμη της πλειοψηφίας. Δεν εκτιμούμε τις ιδέες μας με βάση την χυδαία αριθμητική της δημοκρατικής φάρσας, αλλά εκτιμούμε την αξία τους με βάση το μέτρο της απελευθέρωσης του ανθρώπου. Επειδή η δουλεία ήταν μια αποδεκτή ιδέα το 1850, αυτό δεν σημαίνει ότι θα έπρεπε και να την αποδεχθούμε.

<http://engymo.wordpress.com/>

γωγή και τα ιδεώδη του σύγχρονου σχολείου». Εκτελέστηκε το 1909 κατά την περίοδο των αιματηρών συγκρούσεων μεταξύ του ισπανικού στρατού και των εξεγερμένων εργατών στην Βαρκελώνη, η οποία έμεινε γνωστή ως «Τραγική Εβδομάδα» (25 Ιουλίου - 2 Αυγούστου). (Σ.τ.Μ.)

³ Πορφύριο Ντίας (José de la Cruz Porfirio Díaz Mori, 1830-1915): Μεξικάνος στρατιωτικός και πολιτικός, Διετέλεσε τέσσερις φορές Πρόεδρος της Δημοκρατίας του Μεξικού. Το 1876 κατέλαβε την εξουσία με πραξικόπημα και παρέμεινε δικτάτωρ επί τριάντα χρόνια. (Σ.τ.Μ.)

⁴ Φράση που είπε ο Μπουενβεντούρα Ντουρούτι σε μια ομιλία του στην Αραγονία, τον Σεπτέμβριο του 1936: «Η αστική τάξη θα μπορούσε να ρημάξει και να διαλύσει τον κόσμο της προτού εγκαταλείψει το προσκήνιο της Ιστορίας. Εμείς φέρνουμε έναν καινούργιο κόσμο μέσα στις καρδιές μας. Αυτός ο κόσμος δημιουργείται αυτήν την στιγμή». (Σ.τ.Μ.)